

Arrest

nr. 217 942 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in, in België.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in de Eurodac databank waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 22 juli 2015 en op 4 oktober 2017 internationale bescherming vroeg in Duitsland en op 9 juni 2017 in Frankrijk.

De verzoekende partij werd op 19 april 2018 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27 april 2017 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Duitse instanties.

De Duitse instanties stemden op 8 mei 2018 in met het terugnameverzoek.

Op 29 mei 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten{1):

naam : M.C. (...)

voornaam : K. (...)

geboortedatum: (...).1997

geboorteplaats : Mogadishu

nationaliteit : Somalie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING : België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M.C. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, bood zich op 12.03.2018 bij onze diensten aan. Daarbij drukte hij de wens uit een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 14.03.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor. Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffers tonen aan dat de betrokkene op 22.07.2015 en op 04.10.2017 internationale bescherming vroeg in Duitsland en op 09.06.2017 in Frankrijk. De betrokkene werd gehoord op 19.04.2018 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België verblijvend familieleden te hebben maar dat een van zijn 2 broers en een van zijn 2 zussen in Duitsland verblijven. De betrokkene verklaarde dat hij Somalië op 08.07.2014 verliet en via Ethiopië en Soedan naar Libië reisde. De betrokkene reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Na ene verblijf van enkele dagen vervolgde hij zijn weg naar Duitsland waar hij internationale bescherming vroeg. De betrokkene werd ondergebracht in een "sociaal huis" in München. In maart 2017 trok de betrokkene naar Frankrijk waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. Op 17.07.2017 werd hij naar eigen zeggen vanuit Frankrijk teruggestuurd naar Duitsland waar hij vervolgens verbleef in een opvangcentrum in München. De betrokkene verklaarde dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing. Hij verliet Duitsland en trok naar België.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming té vragen in België omdat de Duitse instanties zijn verzoek afwezen en hij hoopt dat de Belgische instanties hem wel zullen begrijpen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat de Duitse instanties hem geen bescherming boden en zullen terugsturen naar Somalië.

Op 27.04.2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 08.05.2018 met toepassing Van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van dé Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat

opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 eh 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoeken tot internationale bescherming waren reeds het voorwerp van een afwijzing.

Betreffende het argument van de betrokkene dat een overdracht aan Duitsland refoulement naar Somalië impliceert wensen we te benadrukken dat de gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende

uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Duitsland ingediende verzoeken niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen indien hij dat wenst.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database -Country Report - Germany", laatste update op 03.04.2018, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 35, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficultés in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"); Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang ("reduced material conditions", pagina 59). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden het recht op opvang en bijstand kan worden beperkt tot datgene dat absoluut noodzakelijk is. In de praktijk betekent dit dat financiële toelagen worden beperkt of stop worden gezet en uitsluitend materiële opvang wordt geboden ("The list of réduction grounds is exhaustive, so benefits cannot be reduced for other reasons. If one of the above grounds is met, authorities have full discretion to reduce benefits but "irredeemably necessary" benefits have to be granted in any case. Therefore réduction usually means that cash benefits are reduced or withdrawn, but persons concerned still have to be provided with accommodation, food and other basic necessities", pagina 61). Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde ("Occupancy rates have considerably improved in many régions throughout 2016 and 2017", pagina 70). De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens het verhoor dd. 19.04.2018 stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal verkrijgen. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“11.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

11.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

11.3. De verwerende partij motiveert dat Duitsland de mensenrechten respecteert en dat er geen structurele tekortkomingen zijn in de Duitse asielpprocedure.

De verwerende partij citeert op uiterst subjectieve wijze uit het AIDArapport van 2018 over Duitsland.

In tegenstelling tot wat de passages die de verwerende partij citeert laten uitschijnen, is dit rapport niet éénstemmig positief over Duitsland...

Vooreerst maakt het AIDA-rapport melding van de moeilijke toegang tot een advocaat in Duitsland.

Cf. Al DA rapport, p. 37:

Cf. <http://www.proasvl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.Ddf:>”

“...”

As in the regular procedure, asylum seekers can be represented by lawyers at the first instance (at the BAMF), but they have to pay for legal representation themselves and it may be difficult to find a lawyer for practical reasons.

Asielzoekers hebben dus slechts recht op een gratis advocaat na een negatieve beslissing te hebben gekregen. Dit staat op gespannen voet met de UNHCR-richtlijnen.

Cf. <http://www.proasvl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf:>

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum procedure to ensure the effectiveness of the protection system.¹⁷

Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are.

Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.¹⁸ The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.

Het verkrijgen van informatie omtrent de asielprocedure door de asielzoeker is uiterst moeilijk en Aldus problematisch.

Cf. AIDA-rapport, p. 54:

“...”

Ook bij de opvangomstandigheden maakt AIDA-rapport serieuze kanttekeningen.

Cf. AIDA-rapport, p.71:

In the absence of a consistent policy, the duration of stay in collective accommodation centres is dependent on the place of residence and sometimes it seems to be a matter of pure coincidence whether asylum seekers are allowed to move out of collective accommodation or not. If asylum seekers stay in collective accommodation for the whole duration of their asylum procedure (as it is generally prescribed by law) this often takes several years since the obligation applies to appeal procedures as well. In addition, people whose asylum applications have been rejected, are often obliged to stay in collective accommodation centres as long as their stay is "tolerated". It has been argued that a stay in collective accommodation which lasts several years corresponds with increased health risks, especially an increased risk of mental disorders.

According to reports, the long duration of stay in temporary facilities (emergency shelters), which do not comply with basic standards has led to serious health problems for some asylum seekers, both in emergency shelters, but in cases of long stays also in "normal" collective accommodation centres.²⁵² Cases of depression, alcohol and drug abuse have been reported to be common in temporary accommodation facilities in Berlin,²⁵³

II.5. Het rapport meldt ook dat de Duitse autoriteiten niet nagaan of er specifieke noden zijn voor kwetsbare personen.

Cf. AIDA-rapport, p. 76:

“...”

Special needs should be taken into account as part of the admission procedure to the initial reception centres, and social workers or medical personnel in the reception centres can assist with applications for specific medical treatment. However, there is no systematic assessment procedure for vulnerable persons although asylum seekers some -arrival centres' such as Berlin undergo a short interview with the social services of the Federal State inter alia to identify special reception needs (see also identification)

Al deze zaken houden nauw verband met artikel 3 EVRM, namelijk het vermijden dat de asielzoeker in kwestie het voorwerp wordt van een onmenselijke of vernederende behandeling!

11.6. Niet alleen hebben de Duitse autoriteiten moeilijkheden om dit groot aantal vluchtelingen op te vangen, maar er is bovendien ook een zekere verharding bij de Duitse bevolking merkbaar.

Cf. Tageschau dd. 2 maart 2018,

<https://www.tagesschau.de/inland/fluechtlinge-1881.html>

2200 Übergriffe auf Flüchtlinge

Stand: 28.02.2018 08:57 Uhr

Zwar ging die Zahl der Angriffe auf Flüchtlinge in Deutschland deutlich zurück, sie bleibt jedoch hoch. Das geht aus einer Antwort der Bundesregierung hervor, die der Funke-Mediengruppe vorliegt.

Im vergangenen Jahr hat es einem Medienbericht zufolge in Deutschland mehr als 2200 Angriffe auf Flüchtlinge und ihre Unterkünfte gegeben – rund ein Drittel weniger als im Vorjahr. Das geht aus einer

Antwoord des Bundesinnenministeriums auf eine Parlamentsanfrage hervor; berichteten die Zeitungen der Funke-Mediengruppe. 2016 seien noch rund 3500 Angriffe erfasst worden.

Zu den Delikten zählten gefährliche Körperverletzung, Sachbeschädigung, Beleidigung, Volksverhetzung, Hausfriedensbruch, schwere Brandstiftung und Sprengstoffexplosionen. Dem Bericht zufolge gab es im vergangenen Jahr rund 1900 Angriffe auf Flüchtlinge sowie mehr als 300 Anschläge und Überfälle auf Flüchtlingsunterkünfte. Dabei seien mehr als 300 Menschen verletzt worden.

Volgens dit artikel vonden er in 2017 alleen al in Duitsland 2200 aanvallen plaats, gericht tegen vluchtelingen, waarvan een 1.900 tegen vluchtelingen zelf en 300 tegen de kampen waar ze verblijven.

Cf. Reuters (9 december 2016), <https://de.reuters.com/article/useurope-migrants-germanv-idUSKBN13Y22Z> :

Weltnachrichten

9. Dezember 2016/18:01 /vor 2 Jahren

Germans see refugees as biggest problem despite falling numbers

Michelle Martin and Thorsten Severin

BERLIN (Reuters) - More than half of Germans see refugees and integration as Germany's biggest problem, a survey showed on Friday, despite the number of newcomers falling significantly on the year.

(...)

A record 890,000 mainly Muslim migrants from the Middle East, Africa and elsewhere arrived in Europe's largest economy in 2015, prompting concerns about security and integration.

Arrivals have slowed this year, with the Federal Office for Migration and Refugees (BAMF) saying on Friday around 305,000 new asylum seekers were registered in its 'EASY' computer system in the first 11 months of 2016; but 'EASY' numbers are seen as too high as some migrants get registered more than once.

The BAMF received 26,438 asylum applications in November - a fall of around 54 percent on the year.

Nonetheless, a survey by pollster Forschungsgruppe Wahlen for broadcaster ZDF found 58 percent of Germans deem refugees and integration the most important problems facing Germany.

Chancellor Angela Merkel's popularity has waned since migrants started arriving in large numbers last summer and she expects next year's federal election, in which she plans to run for a fourth term, to be "tough like no other".

Merkel, whose conservatives have lost support to the anti-immigrant Alternative for Germany (AfD) party, hardened her stance on migrants' integration in Germany at a congress this week and her Christian Democrats (CDU) passed a resolution on tackling forced marriage and honor killings, and cracking down on dual citizenship.

Sigmar Gabriel, leader of the Social Democrats (SPD), junior partner in Merkel's ruling coalition, accused the CDU of adopting the AfD's positions: "It's wrong to run along behind right-wing populists. That's exactly what the CDU is doing. And Merkel is allowing it," he told Passauer Neue Presse newspaper.

Fifty percent of Germans think Merkel is doing a good job on refugee policy while 45 percent think her work in this area is "rather bad", the survey of 1,234 people conducted from Dec. 6 to 8 showed.

Almost two-thirds (60 percent) worry that spending on refugees means money is being saved elsewhere and 52 percent fear that migration will push up crime rates. Just under a third (30 percent) fear that Germany's cultural and social values are under threat due to the refugees.

Newspaper Die Welt said on its website that migrants from North Africa were seldom deported from Germany.

It cited an answer from the government to a question from the opposition far-left Linke party as saying that a combined total of 281 Moroccans, Tunisians and Algerians had been deported from Germany in the first three quarters of 2016 after more than 13,000 North Africans arrived here last year.

Around three-quarters (14,463) of all migrants deported (19,914) from Germany in the first three quarters were from the West Balkans, it said.

Ondanks deze onrustwekkende berichten lijkt de bestreden beslissing Duitsland nog steeds als een modelstaat te aanzien.

Dit is hoegenaamd niet correct.

Integendeel, de verzoekende partij heeft zich terecht verzet tegen een terugname door Duitsland.

Wanneer de thans betreden beslissing zou worden uitgevoerd, dan zou de verzoekende partij overgedragen worden aan Duitsland ; een land waar asielzoekers meerdere problemen kennen:

- de toegang tot een advocaat en de NGO's om bijstand te krijgen evenals uitleg over de asielprocedure is absoluut niet gegarandeerd;

- de opvangplaatsen zijn door de regel niet aangepast aan de opvangnoden van kwetsbare personen en voldoen vaak niet aan de basisnoden van de asielzoeker in kwestie, met serieuze (voornamelijk geestelijke) gezondheidsproblemen tot gevolg.

11.8. De verwerende partij citeert dus op selectief blinde wijze de rapporten over Duitsland en houdt hoegenaamd geen rekening met de elementen die hierboven door de verzoekende partij werden aangehaald.

Nochtans zijn dit tevens feiten die in het AIDA-rapport besproken worden.

Het is dus in deze zin dat artikel 3 EVRM -dat een rigoureuus onderzoek voorschrijft- evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de verwerende partij op uiterst subjectieve wijze citeert uit het AIDA-rapport van 2018. Het rapport zou niet éénstemmig positief zijn omtrent de situatie in Duitsland en zou melding maken van de moeilijke toegang tot een advocaat (blz.37), tot informatie en opvang (blz. 71). De Duitse autoriteiten zouden niet nagaan of er specifieke noden zijn voor kwetsbare personen (blz. 76). Er zou ook sprake zijn van verharding bij de Duitse bevolking.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Dublin III Verordening bepaalt op grond waarvan een bepaalde Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en de terugname of de overname van een asielzoeker. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. In de bestreden beslissing wordt er aldus terecht op gewezen dat er een vertrouwen uitgaat van de andere Lidstaten en dat er prima facie mag van uitgegaan worden dat alle Lidstaten de Europese regelgeving in het kader van de behandeling van asielaanvragen en behandeling van asielzoekers respecteren. Het is inderdaad niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HJEU heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

In de bestreden beslissing werd, verwijzend naar de door verzoekers afgelegde verklaringen in het kader van het Dublinverhoor en verwijzend naar het AIDA rapport geüpdatet op 3 april 2018, geoordeeld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht aan de Duitse autoriteiten een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de overname van verzoeker en dit op grond van 18.1.d van de Dublin III Verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Verzoeker betwist niet dat hij tijdens het Dublinverhoor, hoewel hij expliciet gevraagd werd of hij redenen heeft die een verzet tegen een overdracht aan Duitsland, zouden rechtvaardigen, enkel verklaarde dat hij zijn dossier er werd afgesloten en dat ze hem aldaar zullen terugsturen naar Somalië. Ondanks het feit dat hij bijna 4 jaar heeft verbleven, legde hij geen enkele concrete verklaringen af omtrent de behandeling door de Duitse autoriteiten aangaande zijn verzoek tot internationale bescherming en evenmin omtrent de concrete situatie in het opvangcentrum of het sociaal huis, waar hij naar eigen zeggen zeer geruime tijd heeft verbleven. Verzoeker legde geen enkele verklaringen af waaruit zou blijken dat hem bepaalde rechten zouden zijn ontnomen door de Duitse autoriteiten. Evenmin toont hij aan dat de Duitse autoriteiten hem zonder enig onderzoek in het kader van artikel 3 EVRM zouden terugsturen naar zijn herkomstland. Verzoeker haalt voor het eerst in zijn verzoekschrift aan dat een terugkeer naar Duitsland strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM, terwijl hij nog op 8 juni 2018 verklaarde akkoord te gaan met een terugkeer naar Duitsland. In zijn betoog gaat hij ook hieraan voorbij.

Waar verzoeker verwijst naar eventuele tekortkomingen in Duitsland en naar het AIDA rapport dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen die hierin werden beschreven en specifiek werd ingegaan op de situatie van verzoeker.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou het bestuur een zeer selectieve lezing hebben gedaan van het AIDA rapport, nu er op werd gewezen dat uit het AIDA rapport niet blijkt dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin procedure problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure van internationale bescherming.

Nu verzoeker reeds verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland, en het terugnameakkoord werd bekomen op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening, werd in de beslissing ingegaan op het opeenvolgend verzoek. Er werd gemotiveerd dat verzoeker een 'volgend verzoek tot internationale bescherming' zal kunnen indienen bij de Duitse autoriteiten. Er werd aangestipt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandelend en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Duitsland niet verlieten. M.b.t. de opvang werd inderdaad weergegeven dat er sprake is van een beperkte omvang ervan, met verwijzing naar blz. 59 van het AIDA rapport. Het AIDA rapport maakt echter ook melding van het feit dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde, waar de verzoeker aan voorbij gaat. Opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoeker, die bijna 4 jaar in Duitsland verbleef en er werd opgevangen, geen gewag maakte van persoonlijke ervaringen die doen blijken van een onmenselijke behandeling of een tekort aan opvang. De verwijzing naar enkele passages uit de rapporten, worden dan ook niet toegepast op of gelinkt aan zijn persoonlijke situatie en ervaring in Duitsland.

Uit blz. 37 van het AIDA rapport blijkt wel degelijk dat asielzoekers bijstand kunnen krijgen van een raadsman, doch wel dat zij hiervoor dienen te betalen. Verzoeker toont niet aan dat hij hiertoe niet de mogelijkheid zou hebben, te meer nu hij verklaarde dat hij 5700 dollar betaalde voor zijn reis vanuit Somalië naar Duitsland en vervolgens nog meer dan 300 euro voor de reis van Duitsland naar België. Waar verzoeker kritiek levert op de 'kwetsbare personen', toont hij niet aan een kwetsbaar profiel te hebben. Het gaat immers om een meerderjarige alleenstaande man. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand, werd in de bestreden beslissing aangehaald dat hij tijdens het verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. Ook thans in zijn verzoekschrift maakt hij geen gewag van bepaalde problemen.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur wel degelijk is overgegaan tot een zorgvuldig en grondig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM van de elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker op basis van de stukken waarover hij beschikte op het ogenblik van de bestreden beslissing. De motieven zijn afdoende.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28).

In het kader van deze vordering benadrukt de Raad dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Dus gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Duitsland.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor op 19 april 2018, gevraagd naar het bestaan van specifieke redenen waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, slechts antwoordde dat zij in Duitsland een negatief antwoord kreeg op haar aanvraag, dat zij hoopt dat zij in België zal begrepen worden en dat België het land is dat het dichtst bij Duitsland is gelegen. Zij verklaarde ook geen gezondheidsproblemen te hebben en geen medicatie te nemen. Gevraagd naar het bestaan van redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet tegen de overdracht naar Duitsland zouden rechtvaardigen, stelt zij dat haar dossier er is afgesloten en dat zij vreest dat de Duitse instanties haar zullen willen terugsturen naar Somalië, en dat zij dat niet wil.

Overigens verklaarde de verzoekende partij blijkens het administratief dossier op 8 juni 2018 dat zij vrijwillig wil terugkeren naar haar land van herkomst of naar Duitsland.

In haar verzoekschrift verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een uiterst subjectieve lezing van het AIDA rapport over Duitsland, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Zij stelt dat dit niet eenstemmig positief is en haalt enkele punten aan die volgens haar problematisch zijn en een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zullen brengen in geval zij wordt overgedragen aan Duitsland.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verzoekende partij de in de bestreden beslissing aangehaalde passages van het genoemde AIDA rapport niet betwist. Zij meent slechts dat er andere elementen in dit rapport aan bod komen die zij als niet positief beschouwt.

In de bestreden beslissing schetst de verwerende partij eerst het kader van de Europese Dublinprocedure en wordt vervolgens als volgt gemotiveerd:

"In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database -Country Report - Germany", laatste update op 03.04.2018, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 35, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficultés in accesssing an asylum

procedure after having been transferred to Germany"); Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang ("reduced material conditions", pagina 59). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden het recht op opvang en bijstand kan worden beperkt tot datgene dat absoluut noodzakelijk is. In de praktijk betekent dit dat financiële toelagen worden beperkt of stop worden gezet en uitsluitend materiële opvang wordt geboden ("The list of réduction grounds is exhaustive, so benefits cannot be reduced for other reasons. If one of the above grounds is met, authorities have full discretion to reduce benefits but "irredeemably necessary" benefits have to be granted in any case. Therefore réduction usually means that cash benefits are reduced or withdrawn, but persons concerned still have to be provided with accommodation, food and other basic necessities", pagina 61). Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde ("Occupancy rates have considerably improved in many régions throughout 2016 and 2017", pagina 70)."

De Raad dient dus vast te stellen dat de verzoekende partij deze motieven niet betwist. Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, betwist de verzoekende partij evenmin dat zij tijdens het verhoor, hoewel expliciet gevraagd of er redenen bestaan die een verzet tegen een overdracht aan Duitsland zouden rechtvaardigen, enkel verklaarde dat haar dossier er werd afgesloten en dat ze haar zullen terugsturen naar Somalië. Ondanks een verblijf van bijna vier jaar in Duitsland legt zij echter geen enkele concrete verklaringen af omtrent de behandeling door de Duitse autoriteiten aangaande haar verzoek tot internationale bescherming en evenmin omtrent de concrete situatie in het opvangcentrum of het sociaal huis waar zij zou verbleven hebben. Zij legde geen verklaringen af waaruit zou blijken dat haar bepaalde rechten zouden zijn onttrokken door de Duitse autoriteiten. Evenmin toont zij aan dat de Duitse autoriteiten haar zonder enig onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM zouden terugsturen naar Somalië. Zij haalt voor het eerst in haar verzoekschrift aan dat een terugkeer naar Duitsland strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, terwijl zij nog op 8 juni 2018 verklaarde akkoord te gaan met een terugkeer naar Duitsland.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat uit het AIDA rapport blijkt dat er een moeilijke toegang is tot een advocaat in Duitsland. Hiermee maakt zij niet concreet aannemelijk dat het voor haar in Duitsland onmogelijk zal zijn beroep te doen op bijstand door een advocaat. Uit pagina 37 van het AIDA rapport blijkt dat het gaat over gratis juridische bijstand, terwijl de verzoekende partij niet aantoonde dat zij de kosten van een advocaat niet zou kunnen dragen, temeer zij tijdens haar gehoor verklaarde respectievelijk 4700 dollar, 1000 dollar, 160 euro, 70 euro en 80 euro te hebben betaald voor de verschillende etappes, van Somalië tot uiteindelijk in België. Daarnaast blijkt uit het AIDA rapport dat gratis bijstand van een advocaat mogelijk is in beroepsprocedures in het kader van de Dublinovereenkomst, en dat dit zowel advies als vertegenwoordiging in de rechtbank inhoudt. Verder weerlegt zij niet dat *"In het rapport (...) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 35, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficultés in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"); Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten. "* zoals in de bestreden beslissing correct uit het AIDA rapport wordt afgeleid. De in het verzoekschrift aangehaalde richtlijnen van het UNHCR doen gaan afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Waar de verzoekende partij met verwijzing naar het AIDA rapport opmerkt dat het verkrijgen van informatie over de asielprocedure in Duitsland uiterst moeilijk is, maakt zij niet aannemelijk welke informatie zij behoeft en nog niet zou gekregen hebben, en dat de vermeende bemoeilijkte informatiedoorstroming voor haar persoonlijk problematisch zou zijn. Zoals reeds opgemerkt wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat uit datzelfde rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terug aan Duitsland worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te hebben tot de procedure om internationale bescherming te bekomen. Het feit dat er een bemoeilijkte informatiedoorstroom is, betekent overigens niet dat er géén informatie is omtrent de asielprocedure. Bovendien heeft de verzoekende partij naar eigen zeggen de procedure tot

het bekomen van internationale bescherming reeds doorlopen, wat resulteerde in een negatieve beslissing zoals zij zelf aangeeft. Zij heeft allerminst verklaart dat het gebrek aan informatie in Duitsland haar in de weg stond of staat om een procedure op te starten. Uit de pagina's 54 en volgende van het AIDA rapport blijkt verder dat op verschillende manieren informatie wordt verschaft.

Verder maakt de verzoekende partij niet concreet dat zij vreest dat een gebrek in opvang in Duitsland zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Door op algemene wijze te verwijzen naar de opvangomstandigheden maakt zij een vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar het AIDA rapport aangestipt dat indieners van een navolgend verzoek, zoals de verzoekende partij, recht hebben op opvang, namelijk beperkte opvang. Ook wordt er op gewezen dat de bezettingsgraad in de opvangstructuren is verbeterd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk met welke problemen aangaande de voorziene opvang voor indieners van een navolgend verzoek om internationale bescherming zij vreest te zullen worden geconfronteerd. Temeer uit haar verhoor blijkt dat zij geen gewag maakte van concrete ervaringen, omstandigheden of situaties tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of zouden wijzen op een risico op een blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van deze bepaling. Zij maakt geen link tussen het algemeen rapport waarnaar zij verwijst en haar eigen bevindingen.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit het AIDA rapport blijkt dat de Duitse instanties niet nagaan of er specifieke noden zijn voor kwetsbare personen, kan de Raad slechts opmerken dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij, als alleenstaande meerderjarige man, een kwetsbaar profiel zou hebben. Tijdens haar verhoor verklaarde de verzoekende partij geen gezondheidsproblemen te hebben, en de verwerende partij nam dit element in rekening bij het nemen van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit de motieven. Uit het administratief dossier blijken evenmin elementen die wijzen op een dergelijk profiel. Deze grief is dan ook niet dienstig. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het citaat uit het AIDA rapport, door de verzoekende partij aangehaald in de bestreden beslissing, zelfs blijkt dat in sommige centra wel een interview wordt afgenomen waarin gepeild wordt naar speciale opvangnoden.

Vervolgens citeert de verzoekende partij in haar verzoekschrift uit krantenartikelen waaruit zou blijken dat er een verharding merkbaar zou zijn bij de Duitse bevolking. Opnieuw kan worden verwezen naar het feit dat de verzoekende partij, die recent voor het nemen van de bestreden beslissing nog in Duitsland was, tijdens haar verhoor niet gewezen heeft op de problemen die asielzoekers in Duitsland zouden ondervinden, laat staan dat zij zelf werd geconfronteerd met agressie of een dergelijke vrees koestert, terwijl haar expliciet werd gevraagd naar omstandigheden die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Duitsland. Ook in haar verzoekschrift maakt zij een dergelijke concrete vrees niet aannemelijk. De krantenartikelen doen verder geen afbreuk aan de vaststellingen in het AIDA rapport, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en die afkomstig zijn van een gezaghebbende bron. Het artikel van Reuters – waarin overigens slechts het gevoel van de Duitse bevolking ten aanzien van vreemdelingen en het beleid van kanselier Merkel wordt geïllustreerd en geenszins wordt ingegaan op concrete situaties betreffende bedreigende situaties voor vreemdelingen of personen die internationale bescherming wensen te bekomen - is ook niet recent nu het dateert van 9 december 2016, terwijl het AIDA rapport werd geactualiseerd op een recentere datum. De verzoekende partij concretiseert verder niet waarom zij meent dat er sprake is van onrustwekkende berichten over de situatie in Duitsland.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een onderzoek voerde in het kader van artikel 3 van het EVRM en hierbij rekening hield met alle elementen die haar kenbaar werden gemaakt. De verzoekende partij toont niet aan welke gegevens niet in aanmerking zouden zijn genomen bij dit onderzoek en waarom de verwerende partij onterecht tot de conclusie zou gekomen zijn dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet dreigt. Het louter feit dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing en dat zij op algemene wijze verwijst naar het AIDA rapport en krantenartikelen is niet van aard de motieven ervan te weerleggen. De vage grieven van de verzoekende partij zijn niet van aard om enige aanwijzing te vinden dat er een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat. Zelfs al heeft de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, sluit dit niet uit dat zij, naast de rechtsmiddelen die hiertegen bestaan, een nieuwe asielaanvraag kan indienen in Duitsland.

Overigens is het niet toekennen van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus een aanwijzing dat de verzoekende partij niet blootgesteld zal worden, zelfs bij terugkeer naar het herkomstland, aan de risico's vervat in artikel 3 van het EVRM. Zoals de verwerende partij stelt,

betekent een afgewezen asielaanvraag en het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten nog geen schending van het non-refoulementbeginsel of van een schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees om repatriëring naar het herkomstland volstaat niet om de schending van deze bepaling aan te tonen. De verzoekende partij laat na haar vrees te onderbouwen door enig objectief en concreet gegeven en weerlegt niet de conclusie die de verwerende partij trekt uit de door haar geciteerde bronnen in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben gehandeld. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU